

finde, at det høje Herskab, som de tjene, nok kunde sørge for sine Tjenestefolk. Saaledes gør man i borgerlige Stillinger, i borgerlige Erhverv, og det maa de ogsaa vænne sig til at gøre i de højere Kredse. Og her er endda ikke Spor af Grund for Staten til at gøre det. Loven af 1892 skelner bestemt mellem Pensioner og Understøttelser, idet § 1 omhandler de Personer, der skulle have Pension, og § 2 omhandler de Personer, der skulle have Understøttelse, og den Lakaj, der her er Tale om, staar under § 2 blandt dem, der skulle have en Understøttelse, og der er derfor, synes det mig, hverken nogen moralsk eller juridisk Grund for os til at lade denne Understøttelse gaa over til Enken. Derfor have vi stillet Ændringsforslag om, at dette Forslag udgaa.

I Ændringsforslag Nr. 25 foreslaas det, at Udgifterne i Anledning af Prins Christians og Prinsesse Alexandrines officielle Rejse til Berlin for at overvære den tyske Kronprins' Formæling udgaa. Vi have tidligere haft den Slags Sager for her i Rigsdagen, og vi fra vor Side kunne med vor bedste Villie ikke se, at Staten skal betale den Slags Rejser. Sidste Gang, de samme Personer vare ude at rejse, var det til Barnedaab, denne Gang er det til Bryllup. Vi finde, at de meget godt kunne betale den Slags Ting selv. Det maa vi andre gøre, naar vi skulle ud at rejse.

Endelig have vi under Nr. 81 stillet et Forslag om at nægte Indrettelsen af to ny Lawntennispladser ved Sorø Akademi og til forøgede Vedligeholdelsesudgifter til den regulerede Sportsplads ved Sorø. Det forekommer os, at de Børn, der ere optagne paa denne Anstalt, meget godt kunne undvære dette, og at vi ikke behøve at give Penge dertil. Der er Plads i rigelig Grad der, til at de kunne lege, uden at vi behøve at indrette saa kostbare Sportspladser og Boldpladser til dem.

Mindretallet har ligeledes foreslaaet at gaa imod den foreslaaede Bevilling til Enken efter Overretssagfører O. E. Lund, Fru Harriet Agnete Wilhelmine Lund, født Baroness Adeler. Det er en ejendommelig Sag, idet det viser sig, at det er en Familie, der lader til vedblivende at skulle falde Statskassen til Byrde. Naar vedkommende ikke kunne ernære sig selv, maa de lige saavel som alle andre gaa ind under den Alderdomsforsørgelseslov, vi her have vedtaget, og kunne de ikke dette, eller synes dette ikke at være godt nok, forekommer det os, at da bør Adelen hjælpe

sine egne fattige, saaledes at de ikke stadig væk hænge paa Statskassen. Man ser her i Betænkningen, at der er givet Understøttelse til en Række Medlemmer af denne enkelte Familie. Der er saaledes i 1882—83 tilstaaet tre Brødre, tre Baroner med en farlig Bunke Navne, en Understøttelse af 1,200 Kr. aarlig. Endvidere er der, som sagt, gennem Aarene siden 1882 tilstaaet en hel Række — det vil næsten blive for vidtløftigt at oplæse det — den ene efter den anden af denne Familie Understøttelse; de ere blevne ved at hænge paa Statskassen. Nu siger jo den ærede Ordfører, at nu skal det være Slut, og at man ikke fremtidig vil stille Forslag med den i Forslaget fremsatte Begrundelse, dette skulde være sidste Gang. Men da vi ikke have været med til noget af det tidligere, agte vi heller ikke at være med til noget af dette nu. Det forekommer os, at skulde der være en enkelt Adelsfamilie, som synker ned i Fattigdom, ja, saa faar de gøre ligesom alle andre, der komme i Trang: de maa se at tage sig noget Arbejde for, saa de kunne ernære sig selv. Og ere de for gamle og svagelige dertil, vil det være mere korrekt, at Adelsstanden hjælper dem. Saaledes bære vi os jo ad i Arbejderkredse. Der er snart ikke det Fag, som ikke har rejst sin Stiftelse, hvor det sørger for de gamle og de svagelige i Faget. Der er snart ikke den Middelstandskreds, som ikke har sin Stiftelse og sine Legater, hvorved den sørger for de gamle, og Adelen maa gøre lige saadan.

Adelen kan ikke, synes det mig, vedblive at hænge paa Statskassen og forlange særlige Rettigheder i den Henseende; Adelen maa vide at sørge for sig selv, ligesom alle vi andre maa. Og Adelen er jo ikke fattig her til Lands. Der er jo adskillige af disse Folk, som eje store Kapitaler — ja, enkelte af dem eje indtil en halv Snes monterede Slotte. Det forekommer mig, at det vilde være langt kønnere, om disse Folk, der selv have Husly og Mad og Drikke og alt, hvad Luther regner op i den fjerde Bøn, sørgede for deres egne fattige. Vi kunne altsaa ikke se nogen Grund til at give denne Familie fortsat Fattigunderstøttelse af Staten. Der blev sagt af det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen) i en Afbrydelse før, at Staten havde taget deres Ejendom. Men naar man læser Betænkningen igennem, ser man, at Staten har haft Ret til det, og det er vel ogsaa et Spørgsmaal, hvorledes denne Formue, som Staten saaledes har inddraget igen,